

Nr 71

Av herrar Börjesson i Falköping och Hamrin i Jönköping, om
åtgärder mot störande nöjeskörning i tätorter.

I många av våra städer och andra större tätbefolkade samhällen har de s. k. raggarnas biltrafik på senare år utvecklats till ett bekymmersamt trafiktekniskt och sanitärt problem, som saknar motsvarighet exempelvis i våra grannländer. Denna nöjesbilism, som så gott som uteslutande brukar äga rum på kvällarna och vara koncentrerad till samhällenas centra, för ofta med sig hinder för annan trafik och störningar för dem, som bor eller vistas i områdena. Okynnestrafik av detta slag har på många håll även i andra avseenden kommit att bli ett olustigt inslag i stadsbilden.

Från polismyndigheters sida har försök gjorts att med stöd av stadganden i vägtrafikförordningen och trafikbrottslagen komma till rätta med den här avsedda avarten av nöjesbilism i tätorterna. I ett sådant fall under fjolåret (i Skövde) genomförde polisen under vissa tider en systematisk kontroll, som närmare belyst den mycket höga frekvensen av »ströγκörning» av störande art även relativt sent på kvällarna. Som exempel härifrån kan nämnas det antal gånger ett par ungdomar samma kvällar fört personbil på stadens huvudgata och runt stadstorget:

Förare	Dag	Tid	Antal
A	23/3	22.15—23.30	15
	24/3	22.10—23.10	14
	28/3	22.10—23.00	8
	1/4	21.30—23.00	10
	4/4	20.20—23.00	16
	5/4	20.00—23.00	12
	14/4	20.00—24.00	16
B	23/3	22.15—23.30	37
	24/3	22.10—23.10	32
	27/3	22.00—23.30	7
	30/3	22.10—23.35	14
	5/4	22.00—23.00	28
	6/4	20.00—24.00	48
	14/4	20.00—22.00	18
C	15/4	20.00—22.00	14
	6/4	20.00—22.00	10
D	7/4	20.00—22.00	10
	1/4	21.30—23.00	22

Det är ofrånkomligt att en ihållande nöjestråfik av detta slag på de livligast trafikerade gatorna i hög grad hindrar och stör annan fordonstråfik inom eller genom de centrala områdena. Den blir naturligtvis också onödigt störande för allmänheten.

Vid prövning av polisens ingripande mot denna okynnestråfik med stöd av vägtrafikförordningen (§ 58) och trafikbrottslagen (§ 2) har man på domstolshåll funnit uppenbart, att den påtalade trafiken »med ströγκörningar hindrat och stört trafik, som har annan karaktär än rundkörningar för nöjes skull», men samtidigt konstaterat att de åberopade lagrummen icke medger ingripande mot trafiken i fråga. Vägtrafikförordningens bestämmelse avser endast undvikande av onödigt buller samt rök och gas, som medför olägenhet, d. v. s. *hur* vederbörande kör. I förarbetena till en lagändring 1962 övervägdes införande av en bestämmelse med förbud mot onödigt upprepad körning uppför eller nerför gator eller runt kvarter, men man avstod från en sådan bestämmelse av redaktionella skäl. Trafikbrottslagens bestämmelser, som även gäller hur fordonet manövreras, är oftast icke heller tillämpliga.

Då man sålunda på domstolshåll funnit, att gällande bestämmelser icke medger ingripande mot »ströγκörningar» i och för sig, har det samtidigt konstaterats (Skövde tingslags häradsrätt den 10/12 1963), att det är »önskvärt att de olägenheter, som otvivelaktigt följer av påtalade nöjeskörningar, kunde undanröjas».

Då den här ovan påtalade trafiken på många håll synes öka i omfattning och bereda avsevärda svårigheter för dem, som är ansvariga för trafik och ordning, men även störningar, främst genom ihållande motorbuller för många enskilda, som bor eller vistas inom utsatta områden, synes det angeläget att överväga en sådan komplettering av gällande bestämmelser, att de från såväl polis- som domstolshåll påtalade olägenheterna kan undanröjas genom ansvarspåföljd.

Med stöd av det anförda får vi vördsamt föreslå,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring av vägtrafikförordningens bestämmelser, att ordningsmakten beredes möjlighet att ingripa mot ihållande nöjeskörning, som onödigtvis hindrar eller stör annan trafik eller eljest är otillbörligt störande.

Stockholm den 17 januari 1964

Bengt Börjesson

i Falköping

Yngve Hamrin

i Jönköping